

Събранитѣ хора се раздвижиха, понесе се глъчка и шепотъ, момичето стоеше изплашено до циганката, но очитѣ все гледаха момичетата съ бѣлитѣ роклички. Старата селянка се караше съ циганина, а учителѣтъ улови ржката на Ана.

— Искашъ ли да учишъ?

— Искамъ. — Очитѣ ѝ станаха широки, влажни.

— Ти циганче ли си?

Настъпи тишина. Всички гледаха Ана, а тя се изправи, огледа града, градинката и окичената сцена, спрѣ очи на циганската талига и, като обърса съ ржка сълзитѣ си, извика силно, до болка силно:

— Не съмъ, господине, не съмъ циганче!

— А! — извикаха циганитѣ.

— Не съмъ циганче — повтори Ана съ разтреперанъ гласъ, който сви до болка сърдцата на хората — азъ съмъ българче!

Тя скочи изведнажъ, хвърли се въ ржцетѣ на стария учителъ, сгуши се въ него и заплака силно, горчиво. Рипнаха циганитѣ, залюлѣ се тълпата, циганката започна да дърпа коситѣ на старата селянка и да креши, но мжжетѣ уловиха и циганина и жена му и почнаха да говорятъ високо. Събра се цѣлиятъ съборъ. Ана се притискаше въ пригрѣдкитѣ на добрия учителъ, плачеше и повтаряше, че е българче, а селянката високо разказваше на хората, че това момиче е отъ тѣхното село, че единъ пиянъ роднина я продалъ нѣкога на циганитѣ. Стражарѣтъ подкара побѣснѣлитѣ отъ ядъ цигани. Тогава учителѣтъ поведе смутената Ана за ржка, изведе я на сцената и, всрѣдъ дълбокото мълчание на всички, каза:

— Чухте ли отдеве едно момиче да пѣе съ райски гласъ на улицата? Ето това момиче. То е ваша другарка, ваша сестричка е то! Тя ще бжде наша ученичка, нейниятъ гласъ е даденъ отъ Бога, и Богъ е отсидилъ, следъ толкова страдания, тя да бжде голѣма пѣвица. Това е Ана, нашата ученичка вече.